

אמנות

למי קראת דודה?

אורה ראובן עברה לראשונה בשערי המדרשה לאמנות כשהיא כבר הייתה בת 55 עם חיים נוחים ברמת אביב, אבל אל תקפצו למסקנות. היא לא בורגנית משועממת עם תחביב, היא אמנית | מיטל רז

כבר בתחילת השיחה עם אורה

ראובן נזקקת לאוויר המילה הטעונה "דודה". הדרה באמנות היא אמנית או אוצרת, שהעשייה שלה נתפסת כתחביב לא מודע לעצמו. זאת גם תמיד תהיה אישה. דודים לא תמצאו. הסיפור של ראובן התחיל בדרך שהמלעזים יקראו לה דודתיה אבל נגמר אחרת לגמרי - אישה שעברה את גיל 50, חיה חיים נוחים ברמת אביב לצד בעל רופא, הילדים גדלו ועובו את הקן, היא פרשה מעבודתה אז היא מחליטה להרחיב את אופקיה ולהירשם לבחון ובתחילת שנות ה-2000, כשהתקרבה לגיל 55, פנתה למדרשה לאמנות. "זה בא ממקום תמים. עבדתי באבן ורצייתי להכיר עוד חומרים ועם המחשבה הוצאת באתי לווערת הקבלה במדרשה. הם אמרו 'פה לא לומדים לעבוד באבן וכברול. פה לומדים לחשוב אמנות, רוצה?'". ראובן לא נרתעה ונרשמה ללימודים במחזור של אמנים צעירים בגון שחר יהלום. את הלימודים היא מתארת כארבע שנים של סבל חברתי.

נתקלת ביחס מולול?

"זה היה גבולי, אולי זה היה בראש שלי. המורים לא התנהגו איתי כמו הבנות הצעירות, זה בטוח. מתחבקים, מתנשקים, שותים קפה יחד. לא היה לי מקום בחוך זה. היה מקרה אחר ששיבתי עם סטודנטית צעירה בקפסריה וניהלנו את השיחה על הגורל שמחכה לנו אחרי סיום הלימודים והיא אמרה 'את כבר היית'. כלומר, זמן עבר. לעולם לא אשכח את הביטוי הזה. והיה גם את יעקב מיזשוויי שלא התנשא אבל אמר שאין לי סיכוי".

סביר שלסיפור של ראובן לא היה סוף טוב בתקופות אחרות שקידשו אמנים צעירים, אבל הזמנים השתנו. נראה שלאחרונה אמנים בוגרים ונשכחים (בייחוד אמניות) הפכו ליקירי עולם האמנות, בהם כרמן הדרה בת ה-102 וסאם גיליאם בן ה-83. ראובן לא קפאה על שמריה, ושנה אחרי סיום לימודיה במדרשה

ב-2006 היא פתחה עם כמה אמנים, בהם רקפת וינר עומר, את גלריה P8, שהייתה יריית הפתיחה של גל הגלריות השיתופיות בעיר. עשור הפעילות האמנותית של ראובן מתאפיין בעיסוק בשני נושאים פרובוקטיביים למדי - זקנה ועירום גברי. את ציורי הגברים העירומים היא התחילה עוד במדרשה. "ציירתי גבר עירום בשיעור של אורית ארזי בכר, היא ראתה ואמרה בהתלהבות 'תעשי עוד'. שאלתי למה והיא אמרה 'כי אין כאלו'".

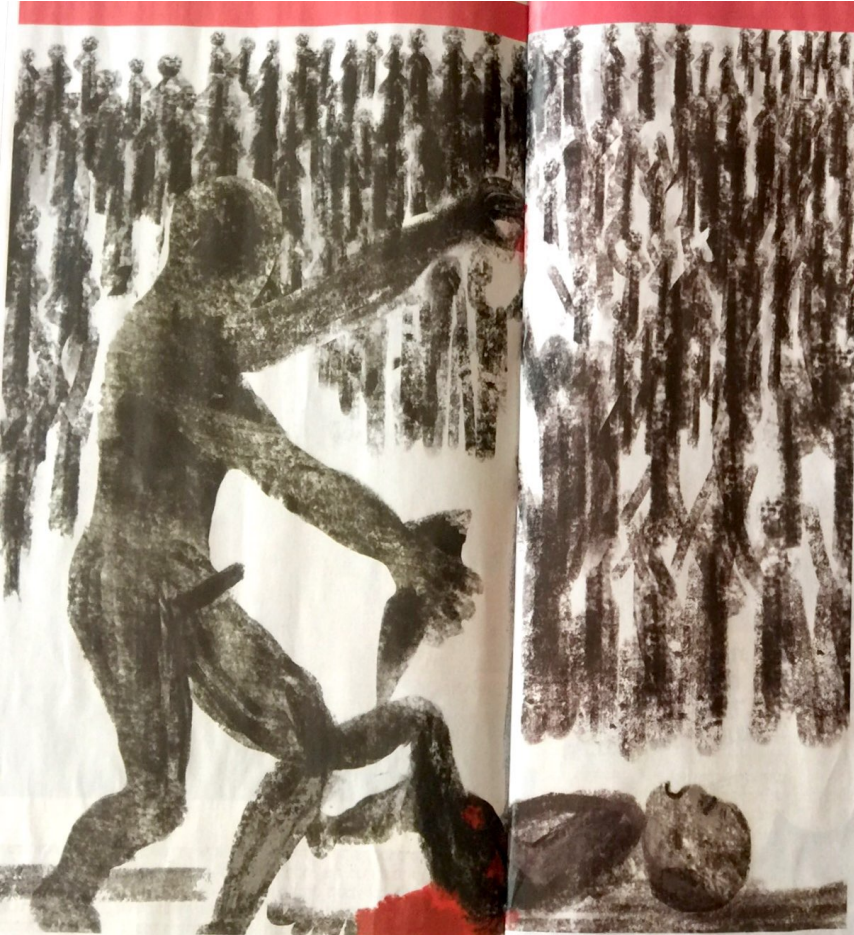
הציורים האלו הגיעו מרחף פמיניסטי?
"לא, מרחף נשי. ציירתי חבר טוב שלי בעירום. אהבתי להסתכל עליו, אהבתי לצייר אותו. כדויק כמו שגברים אהבו להסתכל ולצייר נשים".

לאחר שמצוה את העירום הגברי, החליטה ראובן להתמודד עם העירום שלה עצמה בציור ובצילום. "זה בא מהמקום הכי אמיתי שיכול להיות, התמודדות עם עצמי בגיל 60 ומה שקורה לגוף. הגוף הולך פייפן, הכל נופל למטה ומאבד צורה, זה זועה. זה בא מתוך כאב".

בתערוכה החדשה שלה, שהיא מעירה עליה כסליטים, היא מציגה עבודות שאונד, אנימציה, פיסול, ציורי אייפר וגולת הכותרת - ציורי תלת ממד שנעשו בעזרת אפליקציות מציאות מרומה של גוגל. אמנם הסגנון והמדיה השתנו, אבל הסקרנות המינית עדיין שם. "ככה אני מבינה את האלימות של היום. אני מסתכלת על הפוליטיקה ומבינה שזה בא ממקום רע, מרדתיב פאלי", היא אומרת ומצביעה על פסל גברי שפוף עשוי עיסת נייר שסאונד קקופוני בוקע ממנו. "תראי את הזין שלו, כן הציור שלי הפך להיות הזקפה שלך".

סאונד, אייפר, מציאות מרומה - למה בחרת בחומרים האלו?
"התשובה הכי פשוטה - כי זה שם. משור להתמודד איתו, ללמוד אותו".
כדי להישאר צעירה ומעורבנת?
"לא, ממש לא. זאת לא מטרה יותר".

← אורה ראובן, 70 גולום,
גלריה הקיבוץ, דב הוז 25 תל אביב,
מתיחה שיש (7.7) 12:00

פרדייז
60 דקות בגן עדן של תיאטרון פיזי
הצגה קומית אל אחורי הקלעים של קבוצת

Celipa

08.07.17
20:30

בית קליפה, רח' הרכבת 38, ת"א להזמנת כרטיסים: 03-6879219